

▸ Szabó Imola Julianna

Lisica útjai

Orcsik Rolandnak

(R)

Rav lenyelte a rókát. A köveket és a pudvás fákat is. Rav befalta a házak cucori kéményét, a vashidat és a templomot. Majd a kerékpárt, a lapos Holdat, és a kerítést is. A vérkörös patakka és a satnya tyúkbéllel nyelte mélyebbre. Rav megette a főteret, a káposztaföldeket, a csontos galambszárnyakat, a zászlót és a téglát a falból. És jött a vonat, a málnabokor és az útszéli virág. És Rav csak nyammogta a sírokat, a vasalt arcú nőket és a kocsmá ajtaját. Rav nem volt éhes. Szomjas sem volt. Csak kibélelte a mocskos kétségbeesés. És nem tudta, hogy a róka szelíd lesz, házat épít a Holdnak, aki befészkel a gyomrot és átvilágít az ételen. Sárgás és csendes pötttye foltot nyom a vesére és a kisvirág majd kaparja a levelével ijedten. És nem tudta, hogy a vonat megáll a gerincen, és a nők megadóan túrják majd a fejük az ablakba. És a galamb vergődni fog a koszorúéren és a kerítésből lesz a kalicka. Hogy vörös lesz a mellkas. Csontokra gyökereznek a pudvás fák. Góccokká puhul a málna és a sírok megnyílnak a szájban. És a város újraéled. Nyákos tavakon úszik, a test szigetköz, a vérkör elvarrt áramlat. És Rav nem tudta, hogy mindez benne, ott legbelül piheg és lüktet. Ült, kavargott a hasa, a feje és zsibbadt a karja. És Rav nem félt többé, megtöltötte ez a zaj, ez a vékonyka álmom. Nem is fájt, mikor az óriás markába vette és vitte a dombon túlra. Rav vigyorgott, sután és jóllakottan. Ami benne volt, már az övé volt, csak a vak óriás vehette ki onnan.

(A)

Rav ráfeküdt a tóra. Hatalmas hasa kék öböl. Lebegő foszlány a hús. És Rav becsukta a szemét. A távozókra gondolt. Közelről.

(V)

Vézna és gallyas őzek. Téli álmom a suhanás, karcolt idő a szél. És Rav csak zuhant, merült. A tájképbe. Ahogy a vékonyka lények átnyargalnak az erdőn. Patájukkal vájják a földet, és a dombok, mint hatalmas göröngyök, szétpukkannak a koszos fényben. A foltos körvonalak akár a csillagsebek. Menekülnek. Mint egy határvonal az árok mentén. Ahova nem lőnek, csak löknek. Még a bőr se kell majd. Csak az arc, és a vonásai. És Rav maga elé tartja a távcsövet. Hátha meglát egy vadat. Egy érintetlen és szelíd árnyat. Akiért még érdemes felébredni.

↳ *Boda Magdolna*

piacról haza

szatyrom a biciklikormányon,
tej, kenyér, karfiol, alma,
nézem az utat,
rázkódnak bennem a szavak,
szépek, frissek, üdék,
mint a zellerlevelek,
mégsem állnak össze
mint zöldséglevesem.

Színes hólégballonon
szeretnék szállni,
át a városon, a híd felett,

mint boldog menyasszony,
aztán a lyukas égen elszökni
messze

↳ *Fecske Csaba*

Csipetnyi só a sebre

a Hemiplégián vasárnap van
mennybe mennek a betegek
a boldogság kibírhatatlan
egyszerre történik meg veled életed

a légszoros ablakon betűz a nap
nedves szempár habzsolja a fényt
kívülről nézvést ez egy kirakat
amely mögött szervizelik a reményt

surrogva szalad a kerekesszék
itt nincs se rendőr se zebra
megtalálnád magad ha keresnéd
csak csipetnyi sót szór Isten a sebre

különösen szép nap a vasárnap
szürke napok közt mosolygós ünnep
észre se veszed kinőtt a szárnyad
angyalok élík el előlünk életünket

